

TÍTOL: LA CASA

Autor (pseudònim): Robin Bosch

Des de la finestra del meu apartament es veu una casa. Com que estic molt sol i m'avorreixo, em distrec mirant-la i analitzant-la.

És la única casa del carrer, totes les altres edificacions són blocs de pisos d'estils i mides diferents. No m'hi coneixo molt en arquitectura però jo diria que pels volums contundents i l'estil indefinit es deuria construir a mitjans del segle XX, després de la guerra segur. I això devia ser abans que existís el carrer perquè la casa hi queda lleugerament esbiaixada.

La part exterior de la casa me la conec a fons. A dins no hi he estat mai i bé que m'agradaria. He deduït que està deshabitada. Finestres i finestrons sempre tancats, jardí ple de fulles i branquillons que ningú ha recollit i bústia farcida de paperassa de propaganda.

Els que han viscut al carrer des de fa temps en saben la història. Els propietaris són una parella rica i famosa, que la van fer construir i hi van viure molts anys. Ell era el director d'un banc (uns parlen del "Banque Alsace Loraine" i altres asseguren que va ser sempre la "Spuerkeess"). Ella era cantant d'òpera, coneguda i reconeguda, amb actuacions freqüents a l'estranger. Guapíssims, vestit bons i cars, i cotxes llampants. Minyona i xofer. Cognoms que sonen a noblesa i festes amb gent important.

També he sabut que la parella no va tenir fills i que des de fa uns anys s'estan tots dos en una residència de gent gran.

De tant mirar i mirar em semblava que la casa estava revivint. Si un s'hi esforçava, a la nit podia albirar una llumeneta a les habitacions del segon pis. Un mati apareixia un finestró entreobert, l'endemà un altre. Fins i tot crec que vaig veure un fil de fum que sortia per la xemeneia.

Ho vaig parlar amb alguns veïns i ells també deien que notaven alguns canvis. Quan ens trobàvem al peu de l'ascensor o a la cua de la caixa del supermercat, ho comentàvem i en buscàvem explicacions.

El meu veí de dalt estava convençut de que un familiar tenia la clau i entrava de tant a tant a mirar si tot estava en ordre. Em va xiuxejat, mig en secret però esperant que ho escampés, que hi havia un nebot que sempre s'havia interessat per la propietat ja que esperava ser-ne l'hereu.

El meu veí de baix estava segur de que es tractava d'ocupes, ho relacionava amb la immigració i la deixadesa del govern i m'aconsellava a qui votar per millorar la situació. Havia anat un parell de cops a comissaria per denunciar la suposada ocupació i es queixava del poc caç que li havien fet.

Tot plegat envoltava la casa d'una aura de misteri que la feia encara més atractiva.

Jo personalment em vaig imaginar una altra possibilitat. Els propietaris, aquella parella glamurosa, s'havien cansat de la vida tranquil·la i protegida que duïen des que eren a la residència. Sense pensar-ho massa, es van escapolar i es van instal·lar en aquella mansió on havien estat tan feliços i sigut tan joves.

Les explicacions dels meus veïns, sigui la d'un nebot previsor i avariós o la d'un ocupa més o menys necessitat, són plausibles. La meua és menys probable però certament molt més bonica.

Es per això que, des de la finestra del meu apartament segueixo mirant la casa sempre que puc i donaria qualsevol cosa per veure'n sortir un parell de vellets somrients, elegants encara. I correria a donar-los les gràcies per haver mantingut les seves essències i, de passada, haver-nos entretingut a tot el veïnat.